

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 94 0 К 037856 23 Квлз
Бања Лука, 20.02.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Даниеле Миловановић, као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Сњежане Кудрић и Владимира Симовића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Андреа Гранолић, у кривичном предмету против осуђеног М. Ш., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је изјавио бранилац осуђеног, адвокат Миле Чајевић из Фоче, против правоснажне пресуде Окружног суда у Требињу број 94 0 К 037856 22 Кж од 16.01.2023. године, у сједници вијећа одржаној дана 20.02.2026. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Фочи број 94 0 К 037856 22 К од 27.10.2022. године, оптужени М. Ш. оглашен је кривим због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, 15/21 и 89/21, у даљем тексту: КЗ РС), те осуђен на казну затвора у трајању од три мјесеца. Истом пресудом, на основу члана 82. КЗ РС и члана 207. став 8. КЗ РС, према оптуженом је изречена мјера безбједности одузимања предмета – 18 пакетића са опојном дрогом индијском конопљом, од чега 17 пакетића у алу фолији и један пакетић у PVC фолији. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 730,00 КМ и паушални износ од 150,00 КМ у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде.

Побијаном пресудом Окружног суда у Требињу број 94 0 К 037856 22 Кж од 16.01.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца оптуженог М. Ш. и потврђена првостепена пресуда.

Против наведене правоснажне пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) благовремено је поднио бранилац осуђеног, адвокат Миле Чајевић из

Фоче, због повреде Кривичног законика, с приједлогом да се Захтјев уважи, побијана пресуда преиначи тако што ће се осуђени ослободити од оптужбе, или да се укину првостепена и другостепена пресуда и предмет врати на поновно одлучивање.

Примјерак Захтјева са списима предмета достављен је на одговор републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 353. став 1. ЗКП РС.

Републички јавни тужилац Светлана Брковић је предложила да се Захтјев одбије као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, у складу са чланом 354. став 1. ЗКП РС, ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, па је након разматрања списка предмета и побијане пресуде одлучио као у изреци из следећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости, у смислу члана 350. став 1. ЗКП РС, може се поднијети против правоснажне пресуде само због повреде Кривичног законика и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, уз ограничења прописана ставом 2. и 3. наведене одредбе. Ограничењима из става 2. искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, односно ако повреде нису биле истакнуте у жалби, осим ако су учињене у жалбеном поступку, док је ставом 3. искључено подношење Захтјева против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У конкретном случају Захтјев је поднесен због повреде Кривичног законика, при чему се не конкретизује неки од облика ове повреде прописаних одредбом члана 312. ЗКП РС, међутим разлозима у образложењу Захтјева се указује на повреду Кривичног законика прописану под тачком а) цитиране законске одредбе, која се манифестује у томе да ли је дјело за које се оптужени гони - кривично дјело. У том смислу Захтјев оспорава методолошки приступ у оцјени доказа и правилност чињеничног утврђења на којем је заснована побијана пресуда, апострофирајући да у конкретном случају није доказано да је осуђени опојну дрогу држао ради даље продаје, већ искључиво ради сопствене употребе, па да слиједом тога у његовим радњама нису испуњена законска обиљежја кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 1. КЗ РС.

Захтјев није основан.

Повреда Кривичног законика као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби члана 350. ЗКП РС, подразумијева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију пресуду. Закон не предвиђа могућност побијања правоснажне пресуде овим ванредним правним лијеком због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а слиједом тога повреда Кривичног законика, као законски разлог за овај правни лијек, се не може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Дакле, позивање на повреду Кривичног законика, када је овај ванредни правни лијек у питању је могуће само уз пуно респектовање чињеничних утврђења побијане

пресуде на којима су засновани закључци у погледу правних питања, посматрано с аспекта постојања кривичног дјела и кривичне одговорности оптуженог.

Приговорима Захтјева у конкретном случају, уз тврдњу о повреди Кривичног законика се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде, када се доводи у питање методолошки приступ у оцјени доказа од стране првостепеног, а потом и другостепеног суда приликом одлучивања о жалбеним приговорима на првостепену пресуду, те слиједом тога и правилност утврђења побијане пресуде да је осуђени критичног догађаја неовлаштено ради продаје држао препарате и супстанце који су проглашени за опојну дрогу, што је у коначном, према становишту Захтјева, резултирало погрешном примјеном Кривичног законика када су радње осуђеног предузете критичног догађаја правно квалификоване као кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 1. КЗ РС.

Из наведеног произлази да су приговори Захтјева по својој суштини чињеничног карактера, јер се њима првенствено настоји ревидирати утврђено чињенично стање у правоснажној пресуди на начин који би довео до другачије правне оцјене тако измјењене чињеничне основе, а која би резултирала доношењем пресуде којом се осуђени ослобађа оптужбе да је починио предметно кривично дјело, па како се повреда Кривичног законика, као законски разлог за овај правни лијек, у смислу цитираних одредби члана 350. ЗКП РС, не може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде, то нема мјеста тврдњи Захтјева браниоца осуђеног да је побијаном правоснажном пресудом на штету осуђеног повријеђен Кривични законик.

Из наведених разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, на што се и у одговору републичког јавног тужиоца на тај Захтјев правилно указује, ради чега је у смислу одредби члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев одбијен као неоснован.

Записничар
Андреа Гранолић

Предсједница вијећа
Даниела Миловановић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић